

сателитѣ Константинѣ, Григорий, Черноризецѣ Храбърѣ, Иоанѣ Екзархѣ и много владици.

На уречения часѣ старецѣтъ Борисѣ излѣзе предѣ църквата въ двора и се покачи на високѣ ираморенѣ тронѣ, заобиколенѣ отѣ дѣсна страна съ владицитѣ и писателитѣ, а отѣ лѣва съ великитѣ боляри, полководцитѣ и всички управници на окржзитѣ въ царството.

Изведнажѣ народѣтъ се размърда. Всички обърнаха глава къмѣ хубавата и висока порта на монастиря. Тржби засвириха. Чу се радостенѣ викѣ отѣ народа. Младиятѣ князѣ Симеонѣ пристига съ своята гвардия. Той скача отѣ кона и по посланата пжтека се изкачва по стжпалата прзво къмѣ трона, на който седи старецѣтъ. Владицитѣ и свещеницитѣ запѣватѣ. Бѣловласиятѣ Борисѣ става на крака, посреща Симеона, слага короната на главата му, па му казва:

„Княже Симеоне, предѣ този великѣ съборѣ, въ присжтствието на най-първитѣ Божи служители, писатели, учители и храбри полководци на царството ни, азѣ възлагамѣ на твоята мждра глава вѣнеца на бѣлгарската държава и просвѣта. Бжди разуменѣ да управлявашѣ народа добре и да го просвѣщавашѣ за честѣ и напредѣкъ на всички славяни. Помни, че твоя голѣмѣ братѣ Владимирѣ не изпълни думитѣ и клетвата си. Той поиска да върне народа назадѣ къмѣ езичество. По силата на дадената ми отѣ Бога властѣ азѣ му отнехѣ властѣта и вмѣсто него поставямѣ тебе да продѣлжишѣ това, което азѣ съмѣ по Бога воля започналѣ.“

Сѣ ржце, сложени върху Симеоновитѣ рамене, Борисѣ впиваше очитѣ си право въ Симеоновитѣ и сѣ благѣ, но сериозенѣ гласѣ каза: „Нека всички почтени мжже на нашето царство, събрани въ това